

— Да, да! Кога се обяви войната ние всички вѣрвахме, че България въ три дена ще бжде погазена; ала изгрѣя вашата звезда; не само вашата, на цѣлия съюзъ . . . нѣщо повече на цѣлото славянство.

— И вие като славянка. . .

— Разбира се, това ме само радва, до колкото може човѣкъ да се радва врезъ време на война.

— Ето, вие мислите като сжщинска славянка, бихъ казалъ, като чистокръвна руския . . .

— Въ мене има нѣщо руско . . . Тѣй съмъ живѣла съ духовнитѣ интереси на рускията, че право казахте . . .

— Вѣроятно четете руски?

— Прочела съмъ почти цѣлата руска белетристика.

— И кое най ви се харесва?

— Най ми допада Тургеневъ.

— И сигуръ сте чели На канунъ.

— Елена е моя идеалъ. А Инсаровъ е единъ чуденъ българинъ! И сега, когато една шепа народъ — разгромихте една вѣковна империя — азъ още повече разбирамъ силата на Инсаровъ.

Стойко Габара изгледа просълзенъ сестрата. Той чувствуваше родството между нейнитѣ идеали и своитѣ кумири; и съ затаена благодарностъ, зашепна: — Азъ ви разбирамъ. Азъ познавамъ жената на многострадална Полша; вие мислите, чувствувате и мечтаете, както може да блѣнува една идеалистка, която е наблюдавала живота често презъ златнитѣ страници на романитѣ, които вашитѣ родни писатели умѣятъ тѣй чаровно да пишатъ. За васъ човѣкъ е преди всичко човѣкъ. Душата му е градина, гдето цвѣтятъ само цвѣта на добродетельта . . . Вие презъ тъмнитѣ мъгли на нашия северъ, съзерцавате китния лотусъ край синитѣ води на южнитѣ морета . . . Вие обичате възмечания югъ, тамъ где птичкитѣ сж по-леки, цвѣтята по-аро-